Ч. 97 | Неділя 3 (15) мая 1898. | Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Делеґациї. — Відворот турецких войск з Тесалії. — Іспаньско-американьска війна. — Збіжева криза).

Всї віденьскі часописи без ріжницї партий висказують ся з великим признанем о експозе ґр. Голуховского, особливо о тих уступах, котрі відносять ся до торговельно-політичних задач монархії. — Буджетова комісия австрийскої делеґациї затвердила замкнене рахунків спільних видатків за 1896 рік і розпочала наради над звичайним буджетом войсковим. Дискусию розпочав референт Вальтерскірхен, почім промовляли між иншими делеґати: Крамарж, Василько, Феттер, Рутовский, Барвіньский, Гораиский, підносячи переважно місцеві бажаня. По дискусиї відповідав мінїстер Кріґгамер на жаданя висказані делеґатами і заявив, що мінїстерство війни радо поручить достави для войска дрібним промисловцям, так як доси, бажає дальше полагодити як найскорше справу демоляцийних реверсів в укріпленых місцях, а вкінци що до другого року однорічної служби, то поки-що не можна его ще знести. — Вкінци пояснив мінїстер, що 9-ий полк драґонів іде тому до Коломиї з Чернівець, бо Чернівцї не хотїли згодити ся з правительством що-до поміщення того полку. — Комісия відбуде слїдуюче засїдане ві второк. На порядку дневнім стане справа 30-мілїонового додаткового кредиту. Віденьский Tagblatt довідує ся, що в справі того кредиту робить угорска делеґация трудности.

Відворот турецких войск з Тесалії вже розпочав ся. Загалом було в тїй провінциї 80.000 турецкої піхоти і 5000 кінноти та артилерії. Піхота має бути перевезена кораблями, а кіннота і артилерия підуть дорогою сухопутною. Позаяк по мисли грецко-турецкого договору вся оружна сила турецка має опустити Тесалію до дня 6 червня а побоюють ся, що то не буде могло стати ся з причини недостачі кораблів, тому австро-угорский амбасадор в Константинополи бар. Каліс звернув на ту обставину увагу турецкого мінїстра заграничних справ Тавфіка баші, доражуючи ему аби Туреччина постарала ся завчасу о достаточну скількість кораблів, бо держави не позволять на ніяку проволоку. Мінїстер відповів, що вже замовлено кораблї і дня 6 червня Тесалїя буде вільна від турецких войск.

З театру іспаньско-американьскої війни наспіли дві важнїйші вісти. Именно доносять урядово, що під містом Карденас удало ся Іспанцям відбити напад шістьох американьских военних кораблїв і що Американцї потерпіли при тім значні страти. Два їх кораблї ушкоджені, що мусїли відплисти до Кі Вест. Натомість як доносять телеґрафічно з американьского жерела, висадили Американцї під містом Кабанас дві компанії своєї піхоти, а з нею поживу і оружиє для ворохобників. Іспанцї ставили опір, але мусїли уступити. В борбі взяли участь і дві канонїрки американьскі. — Адмірал Самсон, що з 11 кораблями приплив до острова Порторіка і бомбардував місто Сан Гуан від 1-ої години в ночи до 9-ої рано, відплив звідтам, не вдїявши містови ніякої шкоди. Американьскі ґазети кажуть, що він поплив на стрічу іспаньскої фльоти, котра, як вже урядово донесено, має находити ся коло острова Мартінїк на полудневий всхід від Порторіка. Коли би ті вісти були правдиві, то вже сими днями треба би сподївати ся морскої битви між обома фльотами.

В усїх сторонах Европи справа хлїба виринула на перший плян. В Німеччинї піднесено справу знесеня збіжевого мита. У Франциї, Італії і Іспанії мита ті вже знесено. В Італії дорожня, побіч инних причин, викликала формальну революцию. Перед в цїлім концерті, викликанім високими цїнами збіжа на европейских ринках, ведуть не так торічні неврожаї, або, як думають, американьска війна, але збіжеві спекулянти. Они користають з каждого заколоту, з каждої хвилевої кризи на сьвітовім торзї, і цїлком сьвідомо заостряють ситуацию, щоби в мутнїй водї грубо обловити ся. Торічний неурожай і военні приготованя піднесли були цїну збіжа на европейских торгах, але як у нас, так і в Німеччинї держала ся она на взглядно умірениій висотї. Аж в послїдних тижднях підскочила цїна незвичайно в гору. Так на берлиньскій, як на віденьскій біржи цїни пшеници і иншого збіжа підскакують з дня на день. Цїлу тую звишку цїн на европейских торгах викликали високі цїни збіжа в Америцї. В Ню-Йорку цїна пшеници піднесла ся до 13 зр. 30 кр. за 100 кільо. Такої цїни Ню-Йорк не памятає. Викликали єї дві причини: по перше — великий вивіз до Европи в наслїдок неурожаю в більшій части европейских країв, а по друге — спекуляциї Ляйзумілий.

Ґеніяльна гадка.

(Оповіданє А. Ізмайлова. — З російского).

I.

Фйодот Іліч і сам дуже добре знав, що его справи стоять дуже зле. Говорячи просто з ним дійшло вже до краю і наступав час приймити справедливу нагороду від висшої власти за свої проступки. А проступків було богато і они давили его тяжше египетских пірамід. Дячок далекий був від гадки вважати себе якимсь лїпшим чоловіком як дійстно був і бачив надто ясно, що положене его трудне. Перед усїм, як справедливо називала его жена, Крючков був „пяницею“, але та біда дала би ще направити ся, колиб він не визначив ся „зухвальством“, т. е. не уважав обовязком відгризати ся на кожду замітку свого начальства. Та послїдна привичка до такої степени вкоренила ся в дячку, що навіть тодї, коли батюшка рішучо обіцяв пожалувати ся на него благочинному [1]), він майже безсьвідомо відповідав ему грубостями. Батюшка був чоловік мягкий, але тепер, по такім розговорі, можна було надїяти ся бурі.

— Ну, Фйодоте, ти вже досить набрикав ся — сказав з погрозою о. Власій. — І буйного коня можна знуздати. Ми вже найдемо на тебе право.... Сего тиждня їду до благочинного за моїми справами — скажу я там перед ним і о тобі похвальне слївце. Всьо розповім до слова, до крихти.... Надоїло вже менї возити ся з тобою як з яким хлопцем. І як запиваєш ся, розкажу, і як пискуєш.

— Добре, добре, батюшко — відповів дячок насьмішливо. — Лиш прискаржуйте, а ми вже будемо видїти, що з того вийде. „Обядох ся і опих ся і без ума сьмих ся....“ Одним словом: „Окаянен паче всїх человік....“ Ми вас знаємо, о. Власію. Я вам вже давно не до вподоби і ви хочете мене викурити. Але то не так, ой не так. І я маю язик.... Жалуйте ся благочинному; він ще не з'їсть мене, той ваш благочинний і на Сибір чей не зажене!

— Побачимо, побачимо — відповів батюшка. — Сибіру менї й не треба, лиш коби тебе позбути ся. Найдемо і на твоє місце когось.

— Побачимо — повторив і дячок, але тепер він сам вже чув, що з его сторони була то безцїльна і нерозумна бесїда. Батюшка видко таки справдї гнїває ся. Суворо насупили ся густі брови, правий вус судорожно тремтить. О. Власій рідко сердить ся, але в гнїві небезпечний. Промигнула в голові Крючкова гадка, чи не лїпше би було покорити ся і успокоїти обуреного о. Власія, але на дячка глядїли паламар і старший брат, і він волїючи остати в їх очах героєм, поклонив ся байдужно настоятелеви і пішов до дому.

II.

Благочинний, під котрим стояла парохія, о. Власія Капунова, славив ся між всїм міским духовеньством яко чоловік гордий і зарозумілий. В містї був він свого рода грубою рибою. О. Матвій Велїцин був звязаний давною дружбою з самим владикою, і вже то одно давало ему вагу і значінє серед духовеньства. Коли старець надїв на себе всї свої відзнаки, его груди ставали правдивим іконостасом. Велїцин був протоєреєм і мав під собою вісїм парохій.

О. Власій їздив до Велїцина з великою неохотою. Его все обіймав якийсь неясний страх перед неприятностию, змішаний з відразою, кілько разів треба ему було сходити ся з тим чоловіком. Сухий і холодний урядовий прийм, брак сердечности в поведеню, явне оказуванє свого старшиньства і приказуючий, гордий тон — то всьо робило незвичайно тяжкими досить части урядові візити. До тогож лиш рідко коли не находив Велїцин причини зробити о. Власію який злобний докір і безусловно все здержував ся від висказаня якої небудь похвали за точне виповнюванє обовязків.

Взявши під паху потрібні книжки і папери, о. Власій їхав фіякром, згадував о попереднїм благочиннім і з невдоволенем гадав о теперішнїм. Попередник Велїцина був золотий чоловік. Бувало десять мінут посьвятить справі, а відтак: „Будьте ласкаві, Власію Григоровичу, випємо чаю!“... І стане оповідати свої безконечні, давно знані анекдоти о тім, як дячок переносив дячка через калужу і кинув его у воду, а владика післав і „коня і їздця“ на місяць покути. Старець говорить і говорить доси, доки не розійдуть ся всї численні спини і дочки, а вкінци сам проводить гостя до дверий,

[1]) „Благочинний“ тілько що у нас декан.

тера, шефа збіжевої консорциї в Чікаґо.

Мимо доброго урожаю в Америці в 1897 році вивіз збільшений о 14 міліонів бушлів, так зменшив американьскі запаси, що 1 мая с. р. були они о половину менші, як в тім самім часї минувшого року. Ляйтер, посїдаючи міліони бушлів скупленої пшениці і бачучи, що запотребоване таке велике, скористав з того і до тиждня допровадив до того, що в Ню-Йорку стали нотувати пшеницю о 50 прц. висше. Тамтого тиждня Ляйтер винаймив 28 пароходів, котрі мають перевезти проданих ним 3 міліонів бушлів пшениції до Парижа і Ліверпуля. Окрім того, кажуть, він диспонує ще 11 міліонами бушлів. А обчисляють, що на сїй спекуляциї заробить — 17 міліонів зр. Лондоньскі телеґрами оповідають, що збіжева біржа в Ню-Йорку була в понедїлок того тиждня найдикша, яку в Америці памятають. В протягу чверть години цїна пшениці за 100 кільо піднесла ся о 2 зр. 60 кр. Коли-би жнива в Европі випали лихо, а американьска спекуляция дальше підносила цїни збіжа, то Европа знайшла би ся справдї в дуже прикрім положеню — як уже тепер видко в Італїї і в Іспанїї.

Новинки.

Львів дня 14-го мая 1898.

— **Др. Вит Коритовский,** віцепрезидент краєвої Дирекциї скарбу, повернув до Львова і обняв урядоване.

— **Ювилейні торжества.** В Снятині відбудесь ювилейне торжество дня 15 мая в такім порядку: 1) Рано відправить ся благодарственне богослуженє. 2) О 4 годинї по полудни повідомлять вистріли з моздїрів початок походу, з музикою та національним прапором і при сьпіві патріотичних пісень по головних улицях міста. 3) О 7. годинї вечером розпічнуть ся в маґістратскій сали музикально-вокальні вечерницї. По вечерницях відбудуть ся танцї. — Віденьскі Русини обходять день 15. мая яко 50-лїтні роковини знесеня панщини і народного відродженя торжественним богослуженєм в церкві сьв. Варвари з відповідною проповідию і благодарственною молитвою: „Тебе Бога хвалим". Литургія D і G-dur Вербицкого-Садовского на мішаний хор, „Христос воскресе" на мужеский хор з басовим сольом. а при кінци литургиї австрийский гимн на мішаний хор.

— **З Коломиї пишуть нам:** В память ювилеїв: 100-лїтного відродженя руско-української лїтератури і 50-лїтного знесеня панщини, устроють руско-народнї товариства в Коломиї дня 22 н. ст. мая 1898 р. в сали каси щадничої концерт. — По концерті відбуде ся комерс в бічних комнатах каси щадничої. Проґраму концерту роздасть ся при вступі. Вступ: фотель 1 зр., крісло I-рядне 80 кр., II-рядне 60 кр., партер 30 кр.. для учеників 15 кр., ґалерия 20 кр. Встун для селян і міщан 10 кр. Початок концерту о годинї 7½ вечером.

— **Руский театр,** що перебуває тепер в Теребовли, забавить там до 19 мая і в переїздї до Перемишля поступить до Львова, де дасть тут три представленя в пятницю, суботу і недїлю дня 20, 21 і 22 мая. Ві второк дня 24 мая розпічне ся ряд представлень в Перемишли.

— **В користь робітників.** За-для викликаних від кількох днїв демонстраций робітників у Львові, котрі вже третий день повтаряли ся перед ратушем, скликав передвчера президент міста др. Малаховский на нараду секцию I-шу (добродїйности) і секцию III-тю (будівляну) міскої ради. Перша з них переговорювала з пекарями і мелниками, а друга застановлялась над питанєм робіт публичних. Секция добродїйности, засягнувши компетентних гадок, пересьвідчила ся, що купном значнїйшої скількости муки (около 1.500 м. сотнарів) і повіренєм печеня хлїба місцевим пекарам а взглядно пекарням войсковим можна би осягнути малу знижку цїни хлїба, відпродуючи его по власній цїнї. Згадана секция пересьвідчилась, що в Новоселици і Підволочисках находить ся в маґазинах дуже много збіжа, котре накопичили там спекулянти, а високі цїни — то спекуляция біржевиків віденьских і сьвітових. Знов же секция будівляна сконстатувала, що много демонструючих цїлком не зголосило ся до роботи обіцяної президентом. Підчас засїданя, що відбувало ся вечером, зібрала ся перед ратушем велика товпа робітників, одні фактично не маючі зарібку, але другі такі, котрим ішло о саму демонстрацию. По довгих і оживлених нарадах ухвалили обі згадані секциї слїдуюче: 1. Прискорити всї публичні роботи, передвиджені соогорічним буджетом міским, визначуючи на се відповідний кредит. 2. Зажадати від Правительства і Видїлу краєвого рівно-ж прискореня робіт публичних в краю, а в маґістраті утворити бюро працї, де би зголошуючим ся робітникам замісцевим уділювано інформаций що-до місць зарібку. 3. Секциї добродїйности виплатити 3.000 зр. на підмогу товариств добродїйних для заради нужді убогих родин. 4. У войскових властий виеднати печене хлїба по цїнї власній (около 3.000 бохонцїв денно) і під дозором маґістрату розпродувати его, а взглядно умовитись о се з ретельними пекарями, котрі (після дослідів) з конечности, відповідно до підвишки о 60% цїн збіжа, піднесли цїну хлїба о 30%. По тих ухвалах, поданих до відомости товпі робітників, она розійшла ся зперед ратуша.

— **Конфіскату хлїба** зарядив передвчера львівский маґістрат на великі розміри на торговицях і площах львівских. Показало ся, що хлїб фальшований, бо мука була мішана з отрубами, а навіть з меленими дикими каштанами або й з ґіпсом.

— **Отворене читальнї „Просьвіти" в Старім містї** відбуде ся дня 17 с. м. о 11-ій годинї рано з таким порядком дневним: 1) Вступне слово, 2) поясненє статутів, 3) значіне читальнї і еї задача, 4) орґанізация на поли економічнім, 5) поправа рільної господарки і 7) внесеня членів.

— **Нещастна пригода в Ярославі,** в котрій недавно ученик VII-ої кляси ґімназияльної Роман Япик поцїлив в голову случайно кулею з револьвера свого товариша Мариана Ризевича, скінчила ся дуже сумно. Мариян Ризевич по довгих муках помер оногди на клїницї хірурґічній у Львові мимо всяких заходів лїкарских. Кулї не можна було добути з мозку.

— **Великий огонь** навістив дня 11 с. м. при сильнім вітрі місточко Улянів коло Ниська і знищив 33 мешкальних домів та богато господарских будинків. Шкода виносить около 50.000 зр. і була ледве до половини обезпечена.

— **Месть на злодію.** В селї Замочку, жовківского повіта, жив молодий але ледачий чобовік Іван Вархала. Не любив працї, а за те при всякій нагоді крав тут і там, а впрочім жив з жебраниня. Одного дня місяця лютого сеї зими закрав ся під чужу стодолу, але три женщини з хати побачили его і стали на него кричати, та ловити. Надбіг на той крик зарібник Луць Куницкий, а що Вархала і ему раз щось там украв, почав окладати злодія палицею і кулаками. Бив так немилосерно, що женщини обстали за Вархалою. Тодї затягнув его Куницкий до своєї хати і мстив ся далї на злодію. Другого дня рано найде-

---

удає що готов ему навіть подати рясу і кальоші і двайцять раз сердечно стиснє его руку.... А тепер не так...

О. Власій вийшов на перший поверх розкішного приходского дому, задзвонив до Велїцина і увійшов в передну благочинного. З напів отвертих дверий сусїдної комнати виглянув насамперед якийсь молодий чоловік в мундурі, відтак якась панна і зараз потім дав ся чути тихий шепіт: „до тата..."

Служниця провела Канунова до канцеляриї і попросила заждати. Скоро лише о. Власій вспів пригладити своє волосе і поправити рясу, війшов до канцеляриї сам господар.

То був високий, отяжілий старець, з сїдим волосєм і суворо насупленими густими бровами. Він ішов повільним, торжественним кроком, держачи голову трохи на бік і придержуючи пухкою рукою нагрудний хрест, що звисав з шиї. З під довгих рісниць глядїли злобно маленькі, пронирливі, опущені в діл очи. Велїцин немов би з напруженєм підняв разом з головою очи на о. Власія, зараз їх опустив і на поклін і привіт гостя відповів холодно: Здорові були!

Благочинний тяжко опустив ся в крісло і аж потім як вигідно розсїв ся, попросив:

— Прошу сїдати.

III.

О Власій присїв і почав говорити о своїх справах. Велїцин мовчки слухав его, бавлячись кістяним ножиком до розрізуваня паперу і немов умисне уникав очий батюшки. Не минуло і десять минут, як коло дверий роздав ся стукіт кроків і озвав ся пемолодий жіночий голос:

— Не муч себе дуже, Матвію Алексіїчу:

Певне жінка — подумав Канунов і говорив дальше, стараючись ся дармо зловити немов прикований до землї погляд господаря. З далека долїтала голосна розмова, дзенькіт ложочок і чашок, кроки бігаючої служби. Видко родина благочинного пила чай. Звучно роздав ся голос електричного дзвінка, цїлі півкопи ніг перебігло попри канцелярию, дали ся чути поцїлуї, привіти і оклики.

— Матвію Алаксіїчу, приїхала Фані? — відозвав ся з відтїнком невдоволеня той сам голос іззя дверий.

Велїцин положив ножик і очевидячки хотїв чим скорше позбути ся не конче бажаного гостя.

— Ну, ну, то скажете менї на другий раз — а впрочім я й сам побачу то з ваших книжок.... А як там з парохією? Як поводять ся ваші підвластні?

Допитливий, пронирливий погляд другий раз перебіг по лици Канунова.

— Мушу вам пожалуватися — відповів о. Власій з відтїнком якогось жалю. — Доси не хотїв вас трудити, але мушу, бо вже не маю сили довше терпіти.

— Хто такий?

— Наш псаломщик (дячок) Фйодот Крючков, ваше високопреподобіє.... Справдї не можна з ним порадити.

— Пє?

— І пє і служби не робить.... А до того всього зухвалий і непослушний. Треба би, щоби хтось старший напімнув его.... Позволяє собі за богато.

— На примір?

— Менї прикро, ваше високопреподобіє, говорити о таких річах.... Позваляє собі пискувати і робить менї пакости як пустий хлопець. Але з того пробиває ся брак почитаня для начальства.

— Факти, факти подайте!... Що іменно?

— А ось на примір має звичай вести в крилосї голосні розмови, сьмішить окружаючих. Часи читає з пропусками. Дійде до одного *яко*, а відтак на другій сторонї найде друге і на него перескакує. „Так — каже — робили розумні люди споконвіку і так тепер роблять. Мене, каже, так отець учив". Якось раз умисне перечитав замість „от слуха зла не убоїть ся" — щось цїлком неприличне. Коли раз я его спитав, що значить „єродієво жилище предводительствує імп", він менї при других людях відповів: „то, каже, батюшко, значить, що ви начальник над цїлим нашим приходом, тому ви і є той єродій"..... В часї молебнів по хатах пхає ся на силу до хат і старає ся упити ся. Наприклад в часї послїдного Рідзва запив ся в трегім домі і у всїх слїдуючих хатах починав співати замість різдвяного тропаря — благогла голевий Авакум. Соблазнь і сором, о. благочинний.... Минувшого місяця пропав кудись на цїлий тиждень, а як я зажадав від него оправданя, відповів, що був слабий і сидїв дома, а на доказ дав сьвідоцтво з печаткою від знакомого ветеринаря.... Коли его напоминати, відповідає неприличними жартами. „В мене, каже, мати, як я лиш народив ся, посадила дурака і тому я невипен.... Лишіть, каже, мене як є, дайте менї спокій, я й так дуже вічливий".... Не признає пїякого начальства і в настоятелях бачить рівних собі. Раз каже менї: „Батюшко, як прийде недїля блудного сина, то будуть мої іменини. Прийдїть в гості, я вже приладжу і закуску і напитки". Наш староста (війт), честний чоловік, старий і розумний, хотів ему раз зробити якусь замітку, а він ему: „іди, каже, плюгавий".... Словом страшна зухвалість, неприличність: якась невичайна гордість.

— Татуцю, приїхала Фані! — прозвучав іззя дверий ніжний голосок. На той раз жінка благочинного очевидно підсилала одну з своїх дочок, стараючи ся задержати приличність і разом з тим дати гостеви дуже ясний натяк.

Благочинний підняв ся.

но Вархалу в рові, з лицем примерзлим до землї, неживого. Мав три ребра зламені і богато ран на тїлї. Лїкарі ствердили, що смерть наступила не з побоїв, але тодї, як Вархала упав до рова і там удусив ся. За злочин убийства ставав Купицкий минувшого понедїлка перед львівским судом присяжних. По переведеній розправі увільнено єго від закидуваної вини, але засуджено за тяжке ушкодженє тїла на 10 місяцїв тяжкої вязниці.

— **Померли:** о. Іван Юзичиньский, почетний крилошанин львівскої капітули, сьвященик-ювілат, парох в Бориничах, дня 12 мая, в 82-ім роцї житя, а 56-ім сьвященьства; — о. Іван Партацкий, совітник станиславівскої капітули, декан товмацкий і парох в Торговици, дня 11 мая в 61-ім роцї житя, а 38-ім сьвященьства; — у Відни давний тамошний бурмістр др. Ґрібль; — у Львові Людвик Скарбек, бувший радний міста і предсїдатель столярскої корпорації.

Господарство, промисл, торговля, гиґієна і вихованє.

Добрі ради.

— Коли з господаря буде добрий господар? — 1) Тогди, коли він буде господарити з замилуваня а не з конечности, длятого, що не має вхопити ся чого иншого; коли в господарскій роботї буде видїти найбільшу свою приємність і розривку. То вже не добрий господар, котрий стогне і нарікає, що мусить тяжко працювати. Нинї в кождім станї треба тяжко працювати; лежаного хлїба нема нїгде. — 2) Тогди, коли буде учити ся господарити. Добрий господар мусить цїле житє учити ся, бо господарство що дня приносить щось нового, а житє одного чоловіка за коротке, щоби він сам з себе вивчив ся того що єму потреба. Длятого мусить і повинен господар користувати ся радами других, читати книжки господарскі а для більшої вигоди для себе і для своїх дїтий робити собі домашну бібліотеку з господарских книжок. — 3) Тогди, коли буде ощадний, бо ощадність скріпляє і збільшає господарство. Ощадність додає охоти до господарства, бо господаря то тїшить, коли він щось відложить собі на лиху годину і в потребі має власну поміч та не потребує нїкому кланяти ся і стояти о ласку. Ощадність не лиш помагає господарити, але й робить господаря независимим. — 4) Тогди, коли господар буде уміти добре рахувати ся. Хто уміє добре рахувати ся, то знає зводити до купи всї кінцї, а їх єсть в господарстві дуже богато. Господареви, що уміє добре рахувати ся, не урве ся нїякий конець, анї не вирве ся з рук; він звяже їх до купи, а тим узлом, котрим їх звяже, буде ощадність. З ощадности скріпить ся і збільшить ся господарство, з того прийде охота до господарованя і господар возьме ся до науки, щоби ще лїпше умів господарити, а коли научить ся добре господарити, набере замилуваня до господарства і тогди стане добрим господарем.

— Дещо про кошенє пашї і робленє сїна. (I) Щоби паша була для худобини стравна і давала їй богато поживи, дуже важна річ, коли єї косити. Чим молодші ростини, призначені на пашу, тим більше в їх білах єсть білковини і цукру, отже тим більше они поживні. Коли ростина дозріває, то єї творива входять в насїнє, а била стають длятого менше поживні та ще й деревіють і стають через то трудно стравними. А що господар мусить і повинен о то дбати, щоби мав подостатком пашї то треба, щоби він єї косив тогди, коли пашниця зачинає цвисти. Тогди і била і листє мають ще подостатком поживних творив в собі, а господар призбирає собі тогди доброї пашї. Коли же хтось чекає з сїнокосами, аж насїнє в траві дозріє, н. пр. на то, щоби трава сама засїяла ся, то била тогди не мають більшої вартости як солома. Коли хтось з кошенєм конюшини чекає аж до того час, коли всї головки розцвитуть ся або й перецвитуть, то при сушеню відпадає майже все листє і лишають ся самі деревисті била без вартости. З весни, що правда, зачинає ся кошенє на зелену пашу раньше, заким ще ростини зачинають цвисти. В сїм молоденькім станї мають пашні ростини далеко більше білковини, як єї зьвірята потребують до поживленя; длятого було би то марнованєм пашї, коли би хтось молоду конюшину або люцерну давав саму, т. є. без домішки соломи. Длятого треба з весни молоду конюшину різати на сїчку з доброю ячмінною або вівсяною соломою, а тим не лиш заощадить ся і використає ся лїпше пашу, але й ходобина не заслабне на нестравність від наглого переходу з сухої на зелену пашу. Косити найлїпше і найлекше зрана, коли ще роса на траві. Добрий косар скосить за день до три чверти морґа, машина після того, як широка, 6 до 8 морґів. Хто годує худобу зеленою конюшиною або викою, повинен тільки косити, кільки одного дня може згодувати. Зелена паша, що лежить довго на купі, загріває ся сильно, стає для худоби несмачна і робить здуте. Коли-ж на недїлю або на сьвято треба накосити більший запас, то повинно ся складати пашу де в тїни на ліску або на руштованє, зроблене з лат на пів метра над землею.

Огірки, важна річ в домашнім господарстві і на торзї, длятого кождий і найменший господар повинен їх мати в своїм городї а добра господиня повинна подбати о то, щоби на осїнь і зиму крім бодай одної бочки капусти, була ще й бочка квашених огірків. Але щоби було що квасити, треба насамперед садити. Хто хоче мати огірки, нехай передовсїм уважає на то, щоби придбати собі насїня як найлїпшого рода огірків та не садити мішанини всїляких родів. Красні однакові огірки платять ся на торзї лїпше як всїляка мішанина, та й до квашеня лїпші огірки одного рода. Суть головно двоякі огірки: такі, що найлїпші лиш до квашеня і такі що їдять ся сирі (яко салата, приправлена з оцтом і оливою та перцем, або з цибулею і сметаною). Раннї огірки садить ся в теплих скринях, пізнїйші вже на грядках. На огірки на грядках повинна бути земля погноєна сьвіжим гноєм ще з осени; з весни треба грядку ще раз перекопати і боками посадити салату. В половинї мая робить ся серединою грядки ровець на 5 центим. глубокий і садить ся в него що найкрасші зеренця на 6 до 8 центиметрів від себе та присипає ся землею на 3 центим. грубо. Коли посходять, то прориває ся їх так, щоби корчики були один від другого на 60 центиметрів. По вібраню салати, грядку обрабляє ся сапою, а огірки підгортає ся. Огірки люблять вогкість і длятого треба їх добре підливати, а коли по дощах земля зверха затвердне, треба єї зрушити сапою. При підливаню треба на то зважати, щоби зливати не так самі галузки, як більше землю між галузками, бо корінє огірків іде майже так далеко, як галузки.

Телеґрами.

Відень 14. мая. Президент міністрів ґр. Тун вернув вчера рано з Будапешту.

Триєст 14 мая. В деяких околицях Італії повторили ся кроваві забуреня.

Рим 14 мая. Войско арештувало на швайцарскій границї 200 Італіянцїв, що хотїли вдерти ся з Швайцариї до Італії. — Дороги з Швайцариї до Італії пообсаджувало войско.

Льондон 14 мая. Манїля все ще не хоче піддати ся Американцям. Адмірал Девей не бомбардує єї, бо має надію, що виголодить місто і оно піддасть ся. Тимчасом Іспанцї кажуть, що они мають досить поживи для цїлого манїльского ґарнізону.

— Добре, я Крючкова візву.... Велїцин низько нагнув ся над столом, приблизив коротковидні очи до самого паперу і написав олівцем кілька слів. — Візву єго і дам строгу нагану, а може бути прийде ся і нагнати єго.... Побачимо.... Більше не маєте нічого?

— Нічого, ваше високопреподобіє. Простїть, що в такий час зробив вам не конче приємну урядову візиту.

Господар повів одним вусом, що мало означати усьмішку.

— А коли-ж урядові візити приємні? — спитав. — Они все однакові.... До побаченя.

Велїцин знов дав свою руку о. Власїю і не стиснувши руки гостя, вийшов з канцеляриї, вказуючи о. Власїєви на передну комнату.

— Прошу туди!

IV.

В невеличкій комнатцї дячка Крючкова відбувало ся надзвичайне засїданє. Збори складали ся з самого господаря, єго великого приятеля і по части свояка — диякона в тій самій парохії Кирила Кущина і паламаря Ксенофонта. То всьо були свої люди, що зібрали ся для рішеня важної і пильної справи, дотикаючої прямо положеня Крючкова — справи о тім, як уникнути грозячої з гори кари. Ще вчера дізнав ся Фйодот, що батюшка був у благочинного і справдї жалував ся на него, а від Велїцина можна було ждати ся найбільшої строгости. Фйодот мусїв приготовити ся на всякі несподїванки і тому не диво, що звичайно вдоволений собою і веселий дячок був тепер сумний і насуплений як сова. Жінка дячка не брала участи в нарадї, она лежала в сусїднїй комнатї і заливала ся сльозами.

— Оно правда — говорив диякон — щиро сказавши, то ти все заслужив на таке, бо й дїйстно ти заедно о. Власія гнївав непристойними словами, а він — ось і бачиш — розсердив ся. Скажи сам, брате, але з рукою на серци?

— Так, так оно, так — відповів покаяний дячок. — З мене вже такий чоловік, що я сам собі все шкодив. То правда.

— Або знов пияньство... Чейже не скажеш, що не пив.

— Пив — признавав ся жалібним голосом Фйодот.

— Що то казати пив — заливав ся до нестями, ага! При мнї ловив таргана, а відтак поліном в него кинув: „я, каже, ноги тобі поломлю"... При мнї, брате, дїяло ся, не відпекуй ся.

— Того не памятаю...

— А всьо від того, брате, що ти необразований, не маєш вихованя. Коби ти був розумний, то пив би, але осторожно.

— Ну, того не кажіть, о. дияконе — відозвав ся паламар. — То як трафить ся... Инший чоловік виховує ся в „корпусї", переходить науку „університетів" і „лїсних студентів", а дивиш ся, запє ся як швець. Ось хочби й Гобза... Ви єго мабуть знаєте. Був в академії, учив ся ріжної „нетафізики", а що вийшло? Пяниця і жебрак — тілько всього. Ходить по панихидах по кладовищи і збирає копійки.

— То, Ксенофонте, просто виїмок — перечив диякон. — По моєму, коли би Фйодот учив ся, то й з ним було би лїпше.

— Ах, Кириле, не рви мого серця! — жалїстно промовив дячок. — Сам знаю про свої гріхи... і хоч би не хотїв грішити, а не можна.

— Єже не хощу злоє, сіє содїваю! — промовив Кирило.

(Конець буде.)

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

В ТРУСКАВЦИ

В 1 і 3 сезонї о 30% дешевше.

Лїчить ся з незвичайним результатом: Ревматизм, подаґра, товстість, пісок нирковий, астма, ісхіяс, слабости жіночі, недуги серця і жолудка. 25

Обширну брошурку о Трускавци висилає на жаданє Заряд.

Лікарі ординуючі: Радник цїсарский др. ПЛЬЕХ, др. ПЕЛЬЧАР, др. КРИЖАНОВСКИЙ, др. ШТАЙНҐАВС.

Товариство взаімних обезпечень

„Днїстер“

у Львові, Ринок ч. 10 (дім „Просьвіти“).

перше і одиноке руске товариство асекурацийне **(припоручене** Всечестному Духовеньству і всїм вірним Виреосьв. Митроп. і Преосьв. Еп. **Ординариятами всїх трех епархій),** обезпечає будинки, уряджене домашне, скот, господарскі знаряди, збіже в зернї і соломі, сїно в стогах і будинках **против шкід пожарних.**

„Днїстер“ вступив в 6-ий рік своєї дїяльности з днем 31-го ґрудня 1897.

С т а н ф о н д і в:

Фонд резервовий	73.874 зр. 47 кр.	176.143 зр. 87 кр.
Резерва премії	52.269 зр. 40 кр.	
Фонд основний	50.000 зр. — кр.	

Виплачені шкоди до кінця 1897 р. 430.100 зр. 42 кр.

Шкоди лїквідують ся **безпроволочно. Полїси** „Днїстра“ принимає **Банк краєвий** при позичках гіпотечних.

На житє можна обезпечати ся через „Днїстер“ в товаристві взаімних обезпечень в Кракові в як **найкористнїйших** комбінациях.

Товариство взаімного кредиту „Днїстер“ стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою, уділяє **позички** за оплатою $6^1/_2\%$ за інтабуляцию або порукою двох відповідних ручителїв і приймає **вкладки** до опроцентованя по $4^1/_2\%$.

Зголошеня о удїленє аґенциї в охрестностях де **нема** близько аґенциї „Днїстра“, **приймають ся.** 12

Інформациї удїляє Дир. листовно

Недужі на легки, горло, гортанку і астму!

Хто хоче раз на все позбути ся своєї недуги легких або горла хоч би дуже упертої, або астми навіть дуже застарілої і на око невилїчимої, той нехай пе гербату для недужих на хронїчні недуги легких і горла — А. Вольфск'ого.

Тисячні подяки суть запорукою великої сили уздоровлюючої тої гербати. Пачка на два днн (1 марка 20 фениґів).

Брошура (опис ужитя) даром. 22

Правдива до набутя лиш у

A. Wolffsky'ого, Берлин ч. 37.

В кождій книгарни

можна замовити 30-те видане нагородженої книжки радника мед. дра Мілєра о

недугах тайних і нервових і радикальнім їх вилїченю.

За надісланє **60 кр.** в марках листових, висилає вже оплачену посилку

CARL ROEBER

Braunschweig. 11

ГАЛИЦКИЙ КРЕДИТОВИЙ БАНК

принимає вкладки на

КНИЖОЧКИ

і опроцентовує їх по

$4^1/_2\%$ на рік. 7

Для Львова і Галичини

головний склад і експедиция

WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.

находить ся

у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.

Аґенция дневників і оголошень

принимає також

пренумерату і оголошеня до Warszawsk-ого Tygodnik-a Illustr.

„MODY PARYSKIE“

ДЛЯ НАШИХ ПАНЬ!

Найдешевше і найгарнїйше письмо для жінок, заосмотрене великими таблицями крою і гафтів, додатками повістий і нот, коштує:

квартально . . 1 злр.
піврічно . . . 2 злр.
річно . . . . . 4 злр.

Пренумерату належить присилати до Адмінїстрациї „Mód Paryskich“ у Львові улиця **Личаківска ч. 27** або до

Аґенциї дневників С. СОКОЛОВСКОГО

Пасаж Гавсмана ч. 9.

Числа оказові висилає ся на жаданє безплатно.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).